

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Nordiske Smaadigte

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nordiske Smaadigte", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 118. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_601-txt-shoot-idm6144/facsimile.pdf (tilgået 18. juli 2024)

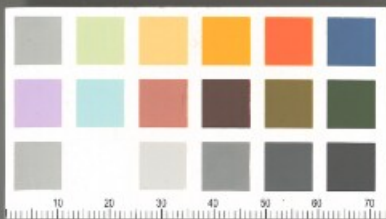
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Straalte Kal hans Bispe-Stav!
Hvit Kal tone ved hans Vinde
Lit som nu i Daneslund:
"Salig hvo som troer i Blinde
"Sikke Død af Sandheds Mund!"

Walle! ja, her ved din Kiste
Stander jeg i Lugdøms Kar,
Meget, som Du aldrig vidste,
Klarligt for mit Die Haer,
Alt som næste Slagt Kal finde,
Meget jeg kun tro'e i Blinde;
Men jeg vidner høit og hanger:
Spotte mig kun Daars-Tunger,
Gylle, hvo som vil, kun Gru!
Sid jeg her i Stovets Dale
Krobfø maa paa Sandheds Tale
Nere b'indt endnu end Du!
Ja, din Kund, som nu fornemmer,
Hvad dig her for sølfont Klang,
At, hentyt af Engle-Stemmer,
Kingo og Ert'herus sang,
Sandhed, hvis den maae kunde,
Hvad, mens end den var i Mund,
Ieg fortied ingenlunde,
Men utfagde veemodsfuld:
Større var din Hæder blevet,
Lyfere du hadde levet,
Vagt dig glædere til Noe,
Hvis i Intet, som i Meget
Tidens Rand Du hadde veget,

Som forhaandede din Troe;
Levet kun og døet paa
Hvad Du troed, men ei saae.

Bruneborg-Slaget.
(Efter det Angelsachsiske.)

Det var Kongen i England,
Paa Guldret saa gad han ei spare,
Det var Herren, Kong Adelftan,
Ham fulgte de Grever i Skare.
Udodelig Hæe ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

Edmund Wdling og Adelftan,
De Sonner af Eddard saa frække,
Hjelme og Skjolde de star som Mand,
Ahi Helte saa vare de begge.
Udodelig Hæe ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

Herlig var deres Hæddingsføed,
De Wdler af edelig Stamme,
Nur om Land deres Hælsføerd,
Saa Hænderne bleve til Stamme.
Udodelig Hæe ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

Skjolde bugned, og Skotter faldt,
Med Hæfingær stolte fra Norden,
Kæmper var det, som Faldet gjaaldt,
Det maatte vel bundre i Jorden.
Udodelig Hæe ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

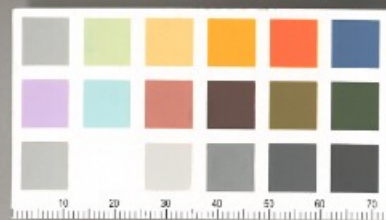
Soel om Morgen saa klar opfyed,
Da blinde Kæmpernes Skjolde,
Soel om Aften gik ned som Blod,
Dg blege laae Kæmperne bolde.
Udodelig Hæe ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

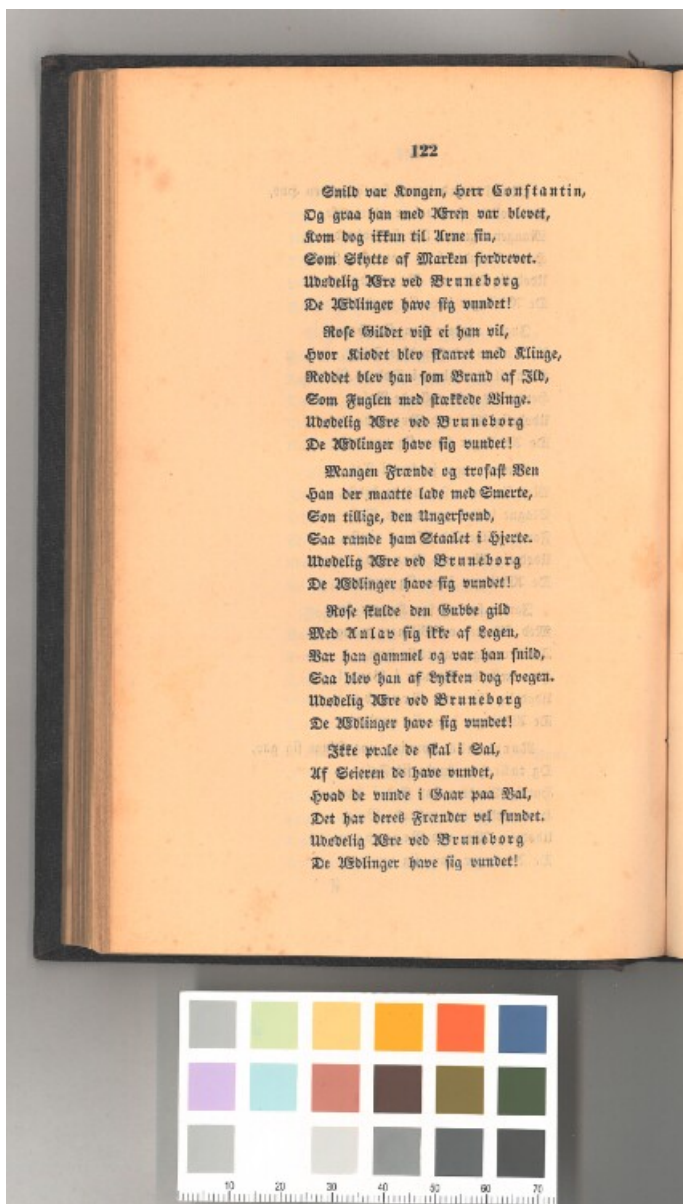
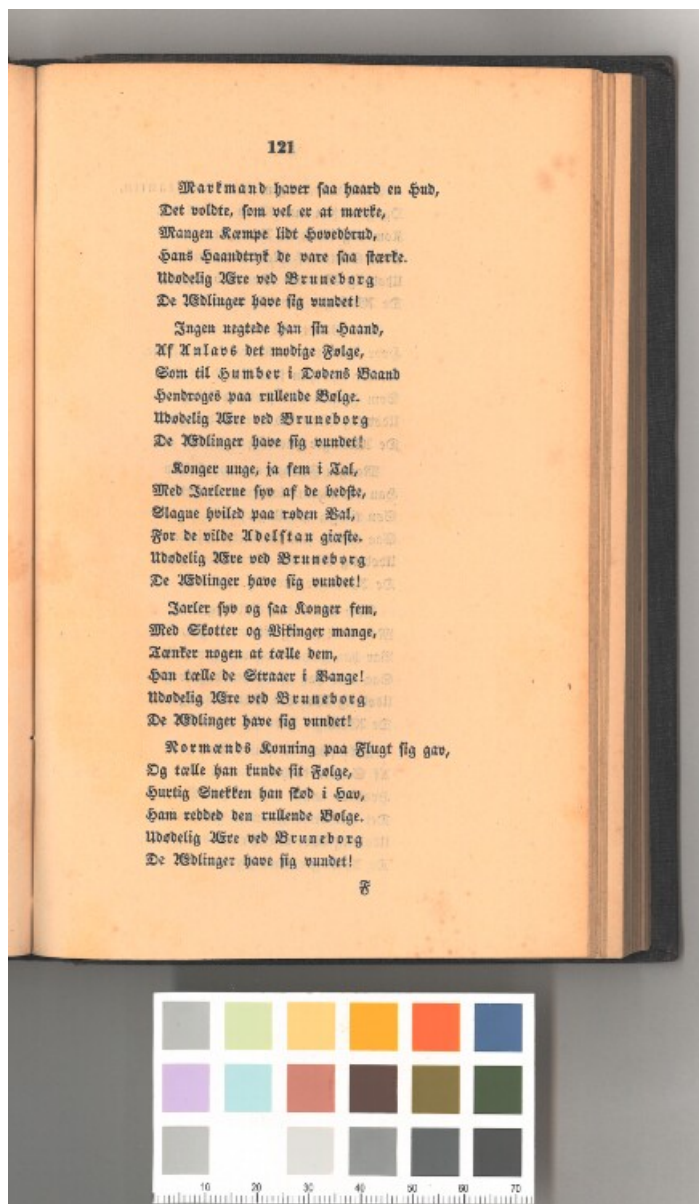
Segnet laae da saa mangan Svend,
For Staalet saa maatte han bulke,
Der i Denge laae Danste Mand,
Dg Skytter i delgende Bugge.
Udodelig Hæe ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

Stille holdt de raske Mand,
Saa haede dem Sværdene lammet,
Skjoldet bar nu sin hulde Ben,
Men bar ham dog ikke til Hjemmet.
Udodelig Hæe ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

Fugl i Flugten er end ei ffi,
Som han flyver Pilen af Bue,
Sachsen raabde til Rytter: bie,
Tag Hænde med til din Hæue!
Udodelig Hæe ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

Stens sprang for den Saxfers Sværd,
Det lagde med Wrynie-Ringe,
Frig Mand's Nakke er mindre værd,
Hans Hoved det maatte vel springe.
Udodelig Hæe ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

Hvad de vandt i det Waabengau,
Fra Englands Herre saa holde,
Var kun Wren, af Mark at styre,
Den maade og gierne beholde.
Udodelig Wre ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

Romanus toge den Wre sin
Om bord i den bugede Snekke,
Volgen bærer dem til Dublin,
I Skjal for de bidhyaste Egge.
Udodelig Wre ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

Seierlige til Hoieloft,
Nu drage de Wrede med Wre,
Bag sig lade de lig paa Tost,
At Fode for Fuglens Hære.
Udodelig Wre ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

Edmund Wdling og Wdelstan,
De haste til Hoielofts-Balen,
Dyr og Fugle med Rab og Tand,
Nu Kamperne giæste paa Balen.
Udodelig Wre ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

Sorten Ravn er saa Hjerterglad,
Dg hugger de Kamper i Die,
Spraglet Rude fik ogsaa Wrad,
Som Hlenten foruden af Wale.
Udodelig Wre ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

F *

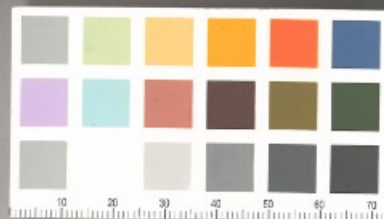
Wren daler fra hoiem Skye,
At drille af Heltelods Kilde,
Wren lakker fra Stovens By,
Han lagter et kongeligt Wilde.
Udodelig Wre ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

Wes i Woger og lyd paa Sagn,
Om Slag baade store og mangel,
Neppe herer du Slaget Ravn,
Som fedte saa Wren i Wange.
Udodelig Wre ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

Snekker ferde, i fordam Tid,
De Sachser og Angler saa holde,
Widt paa Havet fra Wren hid,
Stor Sorrig de Britter at volder.
Udodelig Wre ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

Hid saa kom de med Herrefiold,
Dg Walerne maatte dem vige,
Her de finge det Land i Wold,
Dog drabelig maatte de frige.
Udodelig Wre ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

Ei dog, siden de hid paa See
Henglede over rullende Welge,
Slige Drotter i Slag paa De,
Wedsant med saa talrig et Folge.
Udodelig Wre ved Bruneborg
De Wdinger have sig vundet!

Efter: Klängen.

Saa toad den Skjald i Kongesal,
 Alt for de Kæmper haarde,
 Dg Hjertet var med ham paa Bal,
 Dg Haand sad fast om Kaarde,
 Dg trindt i Sal det høit gjenled:
 Saa spændt Kæmper Velte,
 Dg Kvinders Kind blev luertod,
 Hvis Raad var af de Helte,
 Dg Vigen sin, saa bangt, bly,
 Som daved for det Baabengny,
 Hvor Blodet saa var rundet,
 Dog kændte: hvilken Ungerfoend,
 Der sig en Preis af Sanges Ven
 Paa Balen havde vundet!
 Der var stet Ingen i den Sal,
 Som lasted Skjaldens Tunge,
 Om end han meget saae paa Bal,
 Som ei han hørde sjuunge;
 Men sit han Vilt og Mund til Koad,
 Da sang han, hvis han kunde,
 End bedre om det Vittingesad,
 Dg Hvidens Gang til Grunde.

Her sidder jeg i eenform Braa,
 Et neppe Skjald at nævne,
 At see hvad Panden staeder paa,
 Et al min Skue-Tvne.

Som Stodder jeg til Berden kom,
 Jeg ei et Straasbred aatte
 I Bergen, harper tone om,
 I Skjaldes Gjlden-Slotte.

En Pose kun og Bettelskæp
 I Ruggen mig blev gloet,
 Med den jeg Stodder til min Graav
 Mig tigger gjennem Hvoet.

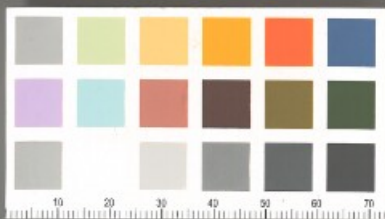
Jeg gaar omkring fra Dor til Dor,
 Dg banker paa med Staven,
 Dg helst hoor jeg har været for,
 Der undes bedst mig Gaven.

Jeg gaar til Hytte og til Slot,
 Til Kro og Krambod lte,
 Skad der mig times noget Godt,
 De maae i Gruset ligge.

Jeg gaar ei blot til Bur og Sal,
 Hvor Levende er inde,
 Jeg gaar til Hoi og Kæmpe-Bal,
 Dg seer hvad jeg kan finde.

Saa sætter jeg mig tankesfuld
 Paa Faders Minde-Stene,
 At stille Sols og Guld fra Mund,
 Dg Grundting forene.

Saa pænser, grunder jeg derpaa,
 Et Seirværk at bygge,
 Som Limer vise kan og skaer,
 Dg spille hver sit Stykke.

Jeg smelter, støber som jeg kan,
 I Former som jeg finder,
 Jeg bygger, som jeg har Forstand,
 Som Time-Glasfæt rinder.

Jeg støber Klokker mange, smaa,
 Og lader Staa dem røre,
 Og prøver om de ret kan staa,
 Saa Timen jeg kan høre.

De Klokker skulde Timen staa,
 Ei Tal, som Gud kun bringe,
 Til Kald i Rang de skulde gaa,
 Som Kirke-Klokker ringe.

Derfor hver Klokke støbes maa
 Alt paa sin egen Maade,
 Ja Timen selv, som den skal staa,
 Maa og for Klokken raade.

Hver Times Taal, hvor saa han boer,
 Man maa med Glid oplede,
 Opfange Lyden af hans Ord,
 Om Klokke-Malm ham bede.

All sig en mrisom Stoddergang
 Jeg Posen fik og Staven,
 Men Veien er mig alt for lang,
 Thi den gaar over Graven.

Thi gaar jeg kun saavidt jeg kan,
 Og langt er det vel iffe,
 Men kort er langt for stakket Mand,
 Hver i sit Maal sig stikke.

Head ei gaar op i Kor og Dan,
 Det veed jeg ei at statte,
 Og det gaar over min Forstand,
 Hvad Kor og Dan kan fatte.

Vel har jeg lyttet mangen Gang
 Til Fædre-Mandens Tale,
 Og fundet Malm til Efterklang,
 I Heie og i Sale;

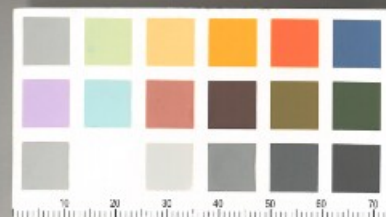
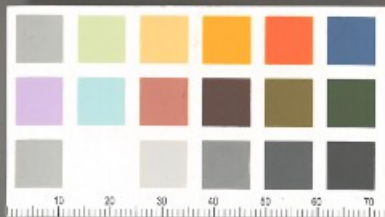
Men ingenlunde er det let,
 At høre ret og svare,
 Saa Kander efter Klokke-Slet
 I Kveld sig andenbære.

Jeg hører som en fremmed Glasfæt,
 Og støber midt i Støvet,
 Og naar det lyttes allerbedst,
 Gaar meget dog i Løbet.

Dog, Kander paa Toed er altid Glasfæt,
 Og Skjalden saa i Støvet,
 Og naar han stued allerbedst,
 Saa var dog Øynet støvet.

Naar Kander hørde Skjaldens Sang,
 Som svaved i det Heie,
 De savned vist den rene Klang,
 Det klare, stikke Die.

Naar Skjalden sang hvad Kanden saar,
 Til Frændes Gavn og Glæde,
 Da tænkte hver en Muldvamp saa:
 De lyse kint som tønde.

Hvis Kander heit i Stjernevang
Hil Kløkken min at høre,
Da sturede dens Efterklang
Og i det sine Døe.

Dog mener jeg, mit Kløkkespil
Kan Grande-Hjertes tøre,
Stiandt høet en Muldoarp sige vil,
De ikkun Hjelder høre.

Sort Kied er Høe og vorder Muld,
Det Ord kan aldrig svige,
Og Kiødets Bart, som Kiødets Ruld,
Det vorder Muld tillige.

Derfor da og i Tidens Grav
Er Fædre-Muld for Haanden,
Hvori man tøre kan med Stav,
Og sige: det er Kanden.

I Muldet ligger mangt et Søved,
Med Spyd og Spore-Ringel,
Og naar dem Støben kommer nær,
Det rasle kan og ringle.

Naar Muldoarp høvet sig en Lyd,
Den raaber: det er Kanden,
Og det er Fædre-Kandens Dyd,
At den er nær ved Haanden.

Det har vi høet saamangen Gang,
Saa man kan søgtens vide,
At mine Kløkkers Efterklang
Kan ingen Muldoarp lide.

Kun Fædres Kand, ei Fædres Muld,
I Kløngen er at høre,
Og ingen Sjæl af Muldoarp-Ruld
For Kandens Røst har Døe.

Det er kun Lyden af mit Stav,
Mit Tungeflag de nemme,
Og hvilke saa, som Døe til Døe:
Det er hans egen Stemme.

Ku vel! jeg kan i Kanden gaae
Til Fædre-Kandens Sæft,
Med Betteflaar, og bente paar,
Og tilgø deres Tæft.

Men at gaae ud af eget Stind,
Og døe i Fædres Grav,
Deril jeg har set ikke Stind,
Det maa en Muldoarp have.

Kun Fædres Kand saa vennekuld
Mig hielper til at stunge,
Men teg i Rund jeg Fædres Muld,
Da bundet var min Tunge.

At raste med det Muld i Mund,
Det saar man Gienlyd kalde,
Men Gienlyd dog af Muldet kun,
Og ei af Dødens Stjalde.

Det Kander saft i min Forstand,
Derfra mig Ingen røflet,
Og trostlig da, saa godt jeg kan,
Jeg støber mine Kløflet.

